

overigens niet veel vertrouwen in dit tengere, nietige mannetje, dat naar zijn meening bij den ruwen bootwerker heelemaal niet paste.

Heijkoop bleek echter hier precies op zijn plaats.

Hij kende de bootwerkers door en door; hij zag onder den „ruwen bolster de blanke pit”. Hij wist tot hun verbeelding en tot hun verstand te spreken. In Rotterdam en overal elders wist hij vertrouwen te wekken in de organisatie, die hij diende. „Dit manneke,” zei een bootwerker, toen Heijkoop in het Verkooplokaal sprak, „laat hem maar loopen; hij heeft hersens, waar wij aardappelschillen hebben.”

Intusschen was Heijkoop ook lid van den Raad geworden. Eerst bleef hij, zoo lang Spiekman nog naast hem zat, op den achtergrond. Na diens dood trad hij sterk op den voorgrond en toen in 1919 de raadsverkiezingen het aantal leden der sociaal-democratische fractie op 19 brachten, werd hij lid van het College van Burgemeester en Wethouders.

Toen zou aan de gansche burgerij blijken, welke uitnemende talenten deze man bezat. Wat tot toen bekend was, bijna alleen binnen den kring, waarin hij werkte, zou algemeen goed worden. Heijkoop bleek een man van buitengewone capaciteiten: als spreker op vergaderingen, in den Raad, als leider in kleine commissiën, in de beraadslagingen in het College, overal.

Wie en wat hij in den Raad was, heeft op uitnemende wijze de Nieuwe Rotterdamsche Courant (13 Dec. Avondbl. D.) geschetst, hetgeen hier mag ingelascht worden:

„Niet alleen, dat hij het volksklavier wist te bespelen op een wijze, die de massa aan zijn lippen deed hangen, ook in het debat met politieke tegenstanders stond hij als woordkunstenaar en politieke rattenvanger zijn man. Hij had in de eerste plaats dat benijdenswaardige gemak van groepeeren van argumenten en dien beeldenrijkdom, waardoor, ondanks hoe veel luchtig- en vluchtigheid ook, het luisteren een genot kon zijn. Zelden verzuimde hij den bouw van zijn rede te verstevigen door binnen zekere grenzen ook aan bedenkingen recht te laten wedervaren, waarvan men de redelijkheid moeilijk betwisten kon. Dan bond hij in en scheen te bewijzen, dat de zaak door hem van twee kanten was be-